Bibliotek 1800

Oscar Wilde

Lord Arthur Saviles forbrydelse

Oscar Wilde

Lord Arthur Saviles forbrydelse

eBibliotek 1800

2024

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Oscar Wilde: *Lord Arthur Saviles forbrydelse* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Oscar Wilde: *Lord Arthur Saviles forbrydelse* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of*

art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.

1

Det var sidste gang før påske, lady Windermere så nogen hos sig, og endnu flere end sædvanligt havde givet møde i Bentinck House. Seks ministre var kommet i fuld gala med ordner fra en officiel modtagelse hos underhusformanden, alle de smukke damer var i stort toilette, og oppe ved endevæggen i malerisalen stod fyrstinde Sophie af Karlsruhe, en svær dame af udpræget tatartype med små sorte stikkende øjne og en vidunderlig smaragdbesætning. Fyrstinden råbte op på dårligt fransk og lo støjende ad alt, hvad man sagde til hende. Det var en udmærket samling, man havde for sig. Stormægtige damer af de højeste rangklasser passiarede venligt med røde radikalere, modepræster græssede mellem fremragende fritænkere, og en hel hjord af biskopper fulgte en teaterstjerne fra værelse til værelse. På trappeafsatserne stod flere medlemmer af Akademiet for de skønne Kunster i fuld kunstnerudhaling, og der var et øjeblik, da spisesalen var ligefrem stuvet fuld med genier. Det var, kort sagt, en af lady Windermeres bedste aftener, – og fyrstinde Sophia blev til næsten halv elleve.

Så snart højheden var borte, skyndte lady Windermere sig op til malerisalen, hvor en bekendt socialøkonom holdt foredrag om musikteori for en gnistrende ungarsk virtuos, og gav sig i snak med hertuginden af Paisley. Hun så storartet ud med sin kraftige elfenbenshvide buste, sine kærmindeblå øjne og sine svære gyldne hårbukler. Af "rent guld" var disse bukler – ikke af den blege stråfarve, som man nu til dags kalder gylden, nej *det* guldskær som gemmes i solens stråler eller i gammelt rav, og

hårfylden omrammede hendes ansigt som en helgenglorie, der dog ikke *helt* benægtede synderinden. Hun var et ikke uinteressant problem – lady Windermere. Hun havde meget tidlig erkendt den betydningsfulde sandhed, at frækhed er det, der bedst kan gives ud som naivitet, og efter en omfattende række eventyr – af hvilke halvdelen virkelig var ret uskyldige – fik hun ord for at være "en personlighed" med de privilegier, der tilkommer en sådan. Hun skiftede ægtemage nogle gange – ifølge adelskalenderen tre – men da hun aldrig skiftede elsker, opgav sladderen hende til sidst. Hun var nu ved de fyrre, havde ingen børn, men en umættet lyst til at more sig.

Med ét så hun sig ivrig omkring i værelset og udbrød med sin rene, dybe altstemme: "Men hvor er min kiromant?"

"Deres hvadfornoget – Gladys?" spurgte hertuginden lidt uforstående.

"Min kiromant, hertuginde! Jeg kan slet ikke undvære ham!"

"Kære Gladys, De er da også altid så original," sagde hertuginden. Hun funderede på, hvad en kiromant var for et væsen og nærede et stille håb om, at det ikke var det samme som en fodlæge.

"Han kommer her to gange om ugen for at se på mine hænder og er meget optaget af det."

"Milde himmel," sagde hertuginden til sig selv, "så er det jo alligevel sådan noget som en kiropod, – det er jo rædsomt! Forhåbentlig er det en udlænding; det ville da i alt fald pynte lidt på det."

"Jeg må endelig forestille ham for Dem," fortsatte lady Windermere.

"Forestille ham for mig – han er her da ikke," gispede hertuginden og gav sig til at lede efter sin lille skildpaddes vifte og sit noget medtagne kniplingssjal for at være klar til at bryde op med kortest mulige varsel.

"Jo, selvfølgelig er han her. Det kunne slet ikke falde mig ind at holde selskab uden at tage *ham* med. Han siger, at min hånd er fuldkommen sjælelig, og hvis min tommelfinger havde været blot en lille smule kortere, ville jeg været udtalt pessimist og endt som nonne."

"Å – sådan," sagde hertuginden med et lettelsens suk, "han er altså spåmand – forudsiger kommende lykke?"

"Tja – eller ulykke – lige så meget det skal være. Nu til næste år for eksempel, så trues jeg af en stor fare, både på landjorden og på havet, så der er ikke andet for, end at jeg må leve i en ballon og hale min mad op til mig. Det står alt sammen skrevet på min lille finger eller i min håndflade – jeg kan ikke rigtig huske, *hvor* det var."

"Jamen er det ikke gudsbespotteligt, Gladys?"

"Nej, kære hertuginde, det har Vorherre såmænd ikke noget imod. Jeg synes, at enhver burde have sine hænder set efter mindst en gang om måneden, så at man vidste, hvad man ikke måtte gøre. Naturligvis gjorde man det alligevel, men det er så morsomt med advarsler. – Er der ikke en, der vil se at få fat i mr. Podgers – ellers må jeg selv afsted efter ham."

"Nu skal *jeg* gå, lady Windermere," sagde en høj, køn ung mand, som med et muntert smil havde hørt på de to damers samtale.

"Tak, lord Arthur, men jeg er bange for, at De ikke kan finde ham."

"Jo, hvis han er så vidunderlig, som De siger, lady Windermere, kan jeg da ikke tage fejl af ham. Sig mig, hvordan omtrent han ser ud, og jeg skal straks være her med ham."

"Ja, han ser *slet* ikke ud som en kiromant. Jeg mener, der er ikke det mindste mystiske eller sværmeriske eller romantiske ved ham. Han er en lille før mand med et pudsigt, skaldet hoved og store guldbriller, – han ligner sådan en mellemting mellem en gammel huslæge og en provinssagfører. Det er kedeligt nok, men jeg kan ikke gøre ved det. Folk er da også irriterende; alle mine pianister ser ud som digtere, og mine digtere ser ud som spillemænd. Jeg kan huske, en gang i fjor inviterede jeg sådan en rædsom anarkist til middag, en mand, som havde sprængt gud ved hvor mange mennesker i luften, og som altid gik med dolk i frakkeærmet, og vil De så tænke Dem – så kommer manden og ser ud aldeles som en skikkelig gammel præst og sidder her og siger brandere hele aftenen. Han var såmænd meget fornøjelig, men det var alligevel en skuffelse for mig, og da jeg spurgte ham om panserskjorten, sagde han, at det var alt for koldt at gå med den slags underbeklædning i England … Nå, dér har vi mr. Podgers! Hør mr. Podgers, nu skal De læse i hertugindens hånd. De må tage handsken af, hertuginde … Nej, nej, ikke den venstre hånd – den anden."

"Kære Gladys, jeg synes alligevel ikke, det er ganske rigtigt," sagde hertuginden og knappede nølende en ikke helt ren handske op.

"Nej, men det er det interessante aldrig; sådan *er* verden nu engang. Men må jeg præsentere: Hertuginde, her ser De min yndlingskiromant, mr. Podgers. – Hertuginden af Paisley, mr.

Podgers, og hvis De nu siger, at hun har et større månebjerg end jeg, tror jeg Dem aldrig mere."

"Jeg er vis på, at der ikke er sådan noget i *min* hånd," sagde hertuginden alvorligt.

"Deres Nåde har ganske ret," sagde mr. Podgers og så på den lille fede hånd med de korte, afstumpede fingre. "Månebjerget er ikke udviklet, men livslinjen er brillant. Værsågod at bøje håndleddet lidt – mange tak! Ja *her* er tre udprægede linjer. De vil blive meget gammel, fru hertuginde, og blive ordentlig lykkelig. Ærgerrighedslinjen – meget moderat, intelligenslinjen ikke overdreven udpræget, hjertelinjen ..."

"Nå, vær nu rigtig indiskret, mr. Podgers," sagde lady Windermere ivrigt.

Mr. Podgers bukkede: "Intet ville være mig kærere, hvis der bare var noget at være indiskret om, men jeg må desværre sige, at jeg kun ser megen bestandighed i kærlighed i forening med en udpræget pligtfølelse."

"Gå kun videre, mr. Podgers," sagde hertuginden og så meget tilfreds ud.

"Sparsommelighed er ikke den ringeste af Deres nådes dyder," fortsatte mr. Podgers, mens lady Windermere vred sig af undertrykt latter.

"Sparsommelighed er *ikke* nogen dårlig egenskab," bemærkede hertuginden blidt. "Da jeg giftede mig med Paisley havde han 11 slotte, men bogstavelig talt ikke *ét* beboeligt hus."

"Ja – og nu har han 12 huse og intet slot," lo lady Windermere.

"Ja, kære ... *jeg* holder nu af ..."

"Hygge og bekvem indretning," fortsatte mr. Podgers. "Deres Nåde har ganske ret; moderne bekvemmeligheder, varmt vand i

soveværelset og sådan … Hygge er såmænd det eneste, civilisationen kan give os."

"Nå, De har udlagt hertugindens karakter for os ganske udmærket; nu må De tage Dem af lady Flora." Og værtinden nikkede smilende til et langt pigebarn med askeblondt hår og høje skulderblade. Lidt kejtet kom pigebarnet frem fra sofakrogen og rakte hånden ud – en lang, knoklet hånd med spatelformede fingre.

"Å, lady Flora er pianistinde, ser jeg," udbrød mr. Podgers uden betænkning. "En fortræffelig pianistinde uden måske egentlig at være musikalsk. Meget tilbageholdende, meget ærlig og særdeles dyrevenlig."

"Fuldkommen rigtigt – lige i prikken," sagde hertuginden og vendte sig mod lady Windermere. "Flora har to dusin collies hjemme i Skotland og hun ville lave vort hus her i byen om til et menageri, hvis hun fik lov til det af sin fader."

"Nå ja, det er jo netop det, jeg gør ved mit hus hver torsdag aften," sagde lady Windermere og smilte lidt åndsfraværende. "Jeg holder bare mere af løver end af hunde."

"Ja, og det er Deres eneste fejl, nådige frue," sagde mr. Podgers og bukkede dybt.

"Hvis en kvinde ikke kan få sine fejl til at tage sig ud som yndigheder, fortjener hun ikke navn af kvinde. Men nu må De læse nogle flere hænder for os. – Kom, sir Thomas, og læg Deres hænder op for mr. Podgers." Og sir Thomas – en ældre herre med hvid vest og et klogt smil – trådte frem og holdt en tyk, barket hånd med en meget lang langemand ud mod mr. Podgers.

"En eventyrlysten natur. *Har* gjort tre meget lange sørejser og vil komme til at gøre endnu én. Har lidt skibbrud tre gange. Nej – kun *to* gange, men vil løbe fare for det på Deres næste rejse. Yderst konservativ, meget punktlig, har en passion for at samle på snurrepiberier. Var alvorlig syg imellem det 16. og 18. år. Arvede en formue i 30 års alderen, nærer stærk modvilje mod katte og radikale."

"Storartet", udbrød sir Thomas. "De må også læse i min kones hånd ..."

"Deres *anden* hustrus," sagde mr. Podgers roligt. "Deres anden hustrus. Det skal være mig en fornøjelse." Men lady Marvel, en tungsindig dame med brunt hår og sentimentale øjenvipper, erklærede bestemt, at hun hverken ville have sin fortid eller sin fremtid aflæst, og hvad så end lady Windermere sagde eller gjorde, kunne hun ikke formå den russiske gesandt, hr. de Koloff til så meget som at tage sin handske af. Mange var ligefrem bange for den sære lille mand med det stereotype smil og de perleagtige øjne bag guldbrillerne, og da han fortalte stakkels lady Fermor lige rent ud, at hun ikke brød sig om musik, men holdt ganske overordentlig meget af musikere, havde man en tydelig fornemmelse af, at kiromantien var en meget farlig videnskab, som ikke burde opmuntres – i alt fald kun under fire øjne.

Kun lord Arthur Savile, som ikke vidste noget om lady Fermors ulyksalige historie, og som havde iagttaget mr. Podgers med megen interesse, var stærkt opsat på at blive spået i hånden. Og da han ikke holdt af at trænge sig frem, gik han hen til lady Windermere og spurgte hende med en meget

klædelig rødmen, om hun troede, at mr. Podgers ville have noget mod at læse ham i hånden.

"Nej da," sagde lady Windermere, "det er jo det, vi har ham til. Alle mine løver, lord Arthur, er dresserede løver og springer gennem tøndebånd, når jeg forlanger det. Men jeg siger Dem på forhånd, at jeg fortæller Sibyl hver tøddel af det. Hun kommer her til frokost i morgen for at tale om hatte, og hvis mr. Podgers nu finder, at De er gnaven, lidt gigtsvag, og at De har en kone siddende i en eller anden udkant af byen, fortæller jeg hende det hele."

Lord Arthur smilede og rystede på hovedet: "Jeg er slet ikke bange; Sibyl kender mig lige så godt, som jeg kender hende."

"Det gør mig næsten ondt at høre. Det bedste grundlag for ægteskabet er en smule 'gemytternes uoverensstemmelse'. Jeg er slet ikke kynisk, jeg har bare erfaring – nå, det bliver måske i virkeligheden et og det samme. Hør mr. Podgers, lord Arthur Savile brænder af begærlighed efter at få Dem til at læse ham i hånden, men De skal ikke fortælle ham, at han er forlovet med en af de kønneste piger i London, for det stod i alle aviserne for en måned siden."

"Å, søde lady Windermere, De må *endelig* få mr. Podgers til at blive lidt længere," vrinskede markisen af Jedburgh. "Han har lige fortalt mig, at jeg ville gå til scenen, og jeg er så optaget af det."

"Nå ja, hvis han virkelig har fortalt Dem det, lady Jedburgh, så må jeg vist hellere få ham til at gå. Men kom nu først og kig lord Arthur i hånden, Podgers."

"Ja ja," sagde lady Jedburgh og satte en fornærmet trutmund op. "Hvis jeg ikke må få lov til at gå til scenen, må jeg vel i alt

fald være med til at agere publikum!"

"Selvfølgelig, vi hører jo alle sammen til publikum. Men nu må De virkelig fortælle os noget smukt om lord Arthur. Han er en af mine specielle venner."

Men da mr. Podgers så lord Arthur i hånden, blev han bleg og sagde intet. En gysen lod til at fare igennem ham, og hans store buskede øjenbryn trak sig krampagtigt sammen på en underlig irriterende måde som altid, når noget gik ham imod. Store svedperler sprang frem på hans gule pande som en giftig dug, og hans tykke fingre blev kolde og klamme.

Lord Arthur så straks disse mærkelige tegn på sindsbevægelse hos manden, og for første gang i sit liv blev han bange. Hans første tilskyndelse var at styrte ud af stuen, men han betvang sig. Det var bedre at få det værste at vide, hvad det så end var, end gå i en pinlig uvished.

"Nå, jeg venter, mr. Podgers," sagde han.

"Vi venter *alle*," sagde lady Windermere på sin raske og utålmodige måde, men kiromanten svarede ikke.

"Jeg tror, at Arthur vil gå til scenen," lo lady Jedburgh, "og efter Deres venlige bemærkninger før, lady Windermere, er mr. Podgers bange for at rykke ud med det".

Pludselig slap mr. Podgers lord Arthurs højre hånd og greb fat i hans venstre, som han undersøgte så indgående, at hans guldbriller næsten rørte håndfladen. I et sekund var hans ansigt hvidt af rædsel, men han genvandt hurtigt sin koldblodighed og sagde med et tvungent smil til lady Windermere: "Det er en meget indtagende ung mands hånd."

"Ja vist er det dét," svarede lady Windermere, "men vil han blive lige så indtagende som ægtemand. Det var dét, vi gerne

skulle have at vide?"

"Jo, det gør jo de fleste flinke unge mænd!"

"Jeg synes nu *ikke* en gift mand skal være alt for indtagende," hviskede lady Jedburgh tankefuldt hen for sig; "det er så farligt."

"Kære barn, De er såmænd aldrig for bedårende," svarede lady Windermere, "men hvad vi ønsker, er enkeltheder, enkeltheder er jo det eneste, der interesserer. Hvad vil der ske med lord Arthur?"

"Nå ja, – i løbet af et par måneder vil lord Arthur komme til at foretage en rejse ..."

"Ja, bryllupsrejsen naturligvis!"

"Og han vil miste en slægtning."

"Da ikke sin søster," sagde lady Jedburgh med ynkelig stemme.

"Nej ikke sin søster," svarede mr. Podgers og slog ligesom afværgende ud med hånden. "Kun en fjernere slægtning."

"Dette her er en skuffelse," vrissede lady Windermere. "Nu har jeg jo ikke noget at fortælle Sibyl i morgen; hvem bryder sig om fjernere slægtninge nu til dags, de er gået af mode for mange år siden. Hun bør dog måske anskaffe sig en sort silkekjole med det første, den kan jo altid bruges i kirken. Men nu skulle vi have noget at spise, om Francois ellers har noget til os. Han har været en udmærket kok, men på det sidste er han blevet så politisk interesseret, at jeg ikke stoler rigtig på ham ... Men De er da ikke træt, hertuginde; jeg synes, De ser lidt medtaget ud."

"Nej, kære Gladys, slet ikke," svarede hertuginden og vraltede hen mod døren. "Jeg har moret mig storartet, og kiropoden – kiromanten mener jeg – er forfærdelig interessant. Flora, hvor

er min skildpaddesvifte? – Tak skal De ha', sir Thomas. Og mit kniplingssjal? Mange tak, sir Thomas!" Og Hendes Nåde kom virkelig velbeholden ned ad trappen uden at tabe sin lugteflaske mere end et par gange.

– Imidlertid var lord Arthur Savile blevet stående ved kaminen med den samme angstfølelse og den samme knugende fornemmelse af kommende ulykke over sig. Han smilede mørkt til sin søster, mens hun gled forbi ham ved lord Plymdales arm, fiks og nydelig med sit brokade og sine perler, og han hørte næppe lady Windermere, da hun bad ham tage sig til bords. Han tænkte på Sibyl Merton og ved den tanke, at noget skulle kunne komme dem imellem, fik han tårer i øjnene.

Hidtil havde lord Arthur levet det samme sorgløse og behagelige liv som andre unge velhavende mænd af god familie, et liv fuldkommen frit for bekymringer og bryderier. Først nu stod han ansigt til ansigt med skæbnens frygtelige mysterium, med en grufuld fordømmelse, der tårnede sig truende op på hans vej.

Men hvor ganske vanvittigt og uhyrligt var det dog ikke alt sammen! Kunne det da virkelig være muligt, at der stod skrevet i hans hånd med skrifttegn, som ikke han selv, men en anden kunne tyde, en eller anden grufuld syndens hemmelighed, et blodrødt forbrydelsens kainsmærke? Og var der da ingen vej uden om dette? Var menneskene da kun skakbrikker, der flyttes af ukendte kræfter? Hans sunde fornuft gjorde oprør imod dette, men han følte med vished, at en eller anden tragedie hang over hans hoved, og at det pludselig var blevet hans lod at bære en utålelig byrde.

Pludselig stod mr. Podgers inde i værelset. Da han så lord Arthur, fo'r han sammen og hans plumpe, fedladne ansigt blev grøngult. De to mænds øjne mødtes, men begge tav en stund.

Indtil Podgers endelig sagde: "Hertuginden havde glemt en af sine handsker heroppe og bad mig hente den … nå, der ligger den jo henne. Farvel!"

"Mr. Podgers, – jeg beder Dem indtrængende svare mig rent ud på et spørgsmål, jeg må rette til Dem."

"En anden gang, lord Arthur; hertuginden venter. Jeg er nødt til at gå ned!"

"Nej, De går *ikke*. Det har ikke hastværk med hertuginden!"

"Man må ikke lade damer vente, lord Arthur," svarede mr. Podgers med et sygt smil. "Det smukke køn er tilbøjeligt til utålmodighed."

Lord Arthurs fint skårne mund krusedes hånligt, den stakkels hertuginde forekom ham i øjeblikket et såre uvigtigt væsen. Han gik gennem værelset, tæt hen til mr. Podgers og holdt sin hånd frem mod ham: "Sig mig, hvad De så dér! Sig mig sandheden, jeg *må* kende den, jeg er ikke noget barn!"

Mr. Podgers øjne blinkede bag guldbrillerne, uroligt flyttede han den ene fod frem foran den anden, og hans fingre famlede nervøst ved hans urkæde.

"*Hvorfor* tror De egentlig, jeg så noget i Deres hånd, lord Arthur, udover hvad jeg har fortalt Dem?"

"Det ved jeg, De gjorde, og De må sige mig, *hvad* det var. Jeg vil betale Dem for det. De kan få en check på 100 pund."

Det flammede op i de grønne øjne. "Hundrede pund sterling," sagde han, og øjnene faldt igen sløvt til.

"Javel. Jeg skal sende Dem en anvisning i morgen. Hvor er Deres klub?"

"Jeg er ikke i nogen klub – ikke lige i øjeblikket. Min adresse er … ja, jeg tør måske give Dem mit kort?" Og hermed trak han et stykke karton med guldsnit op af vestelommen og rakte lord Arthur det med et ærbødigt buk. På kortet stod:

Mr. Septimus R. Podgers
Professionel kiromant.

103 A West Moon Street.

"Min konsultationstid er fra 10 til 4," mumlede mr. Podgers mekanisk. "Moderation for en hel husstand."

"Skynd Dem nu," sagde lord Arthur og holdt hånden frem.

Kiromanten så sig nervøst om, trak den svære portiere for døren og satte sig: "Det vil tage nogen tid, lord Arthur, vi må hellere sætte os."

"Skynd Dem dog nu, mand," gentog lord Arthur og stampede i gulvet.

Mr. Podgers smilede, tog et lille forstørrelsesglas op af vestelommen og tørrede det omhyggeligt af med sit lommetørklæde: "Nu er jeg parat," sagde han.

2

Ti minutter senere styrtede lord Arthur bleg af rædsel og med stive øjne ud af Bentinck House, tværs gennem den klynge kuske og tjenere, der ventede foran hovedindgangen. Det var bitterlig koldt, og gaslygterne ude på pladsen flakkede og flimrede i den skarpe vind, men lord Arthurs hænder var hede af feber, og hans pande brændte som ild. Han gik og gik næsten som en drukken mand. En politibetjent så nysgerrigt efter ham, mens han fo'r forbi, og en tigger, som dukkede frem fra en port, veg tilbage, som om han pludselig havde mødt en elendighed, der var større end hans egen. En gang standsede han og så på sine hænder; det forekom ham, at han allerede kunne se blod på dem, og han stønnede hæst.

Mord! Det var dét, kiromanten havde læst dér. Mord! Selve natten syntes at vide det, og den bedske vind hylede ordet i hans øren. Det hviskede om gadens mørke hjørner og grinede ham i møde fra hver mur.

Han kom forbi en af parkerne, hvis mørke løvmasser vældede truende op i natten. Træt lænede han sig op mod stakittet, kølede sin hede pande mod det våde metal og lyttede til den vage hvisken i trækronerne.

"Mord", "mord" blev han ved med at gentage, som om den blotte gentagelse kunne tage rædslen af ordet. Lyden af hans egen stemme fik ham til at fare sammen, men der jog igennem ham ligesom en vanvittig lyst til at standse en forbipasserende og fortælle ham det hele.

Han vandrede gennem Oxford Street og ind i snævre, uhumske smøger. Et par fruentimmere med malede ansigter grinede til ham, og inde fra en mørk baggård kom lyd af slag og hæslige eder efterfulgt af hvinen og skrigen. På en sort og våd trappesten sad selve elendighedens personifikation sammenkrøbet. En sælsom medlidenhedsfølelse betog ham: Var disse syndens og elendighedens børn da forud voldgivne deres skæbne, som han sin? Var de da blot, ligesom han, dukker, der agerede i en hæslig komedie?

– Videre gik han, forbi Marylebone-kirken, hvor den stille vej skinnede som et langt sølvbånd, plettet hist og her af mørke arabesker af flagrende skygger. Langt borte buede den uendelige linje af flimrende gadelygter, og udenfor et lille lavt hus lagde han mærke til en droske med kusken siddende sovende i vogndøren. Han ilede videre, i retning af Portland Place og så sig af og til tilbage, som om han frygtede for, at nogen fulgte efter ham. På et hjørne stod to mænd foran et opslag på et plankeværk, og en underlig følelse af nysgerrighed drev ham over gaden for at se, hvad der stod på plakaten. Da han kom nærmere, sprang ordet "mord", trykt med store, fede bogstaver, ham i møde fra den hvide plakat. Han fo'r sammen, og med blussende kinder læste han opslaget, en bekendtgørelse om, at der udlovedes en belønning for oplysninger, der kunne føre til pågribelsen af en mand af middelhøjde, mellem 30 og 40 år, med sort frakke, ternede benklæder og et ar på højre kind. Han læste dette igen og igen og tænkte på, om den elendige fyr vel ville blive pågrebet, og hvordan han havde fået det ar. – Måske ville også hans navn en dag blive slået op på samme

måde på Londons gadehjørner og en pris blive sat på hans hoved.

Denne tanke gjorde ham syg af rædsel; han drejede sig om på hælen og skyndte sig bort i mørket.

Han vidste næppe, hvor han vankede om. Han havde kun en tåget forestilling om, at han kom gennem en labyrint af smudsige huse, at han havde forvildet sig i et uhyre spindelvæv af mørke gader, og det var lys morgen, da han fandt sig selv på Piccadilly Circus. Da han drev hjem hen imod Belgrave Square, mødte han de store torvevogne på vej til Covent Garden. De hvidblusede kuske med deres sunde, brune ansigter og grove solblegede hår drog hurtigt fremad, svippende med deres piske og af og til med et muntert tilråb til hinanden. På en vældig stor, grå hest, der gik forrest for en raslende og skumplende kærre, sad en pluskæbet dreng med en buket blomster i hatten og holdt sig grinende fast i hestens tykke manke. De store læs grøntsager på vognene tegnede sig næsten som klippestykker mod morgenhimlen, som grønlig granit mod en vidunderlig kæmpeblomsts rosenrøde kronblade. Lord Arthur kom i den besynderligste stemning, uden at det var ham muligt at nævne grunden. Der var for ham noget så usigelig smerteligt i dagningens sarte ynde, og han tænkte på alle de dage, der gryr i skønhed og dør i uvejr. Og nu disse landboere med deres muntre, støjende stemmer og robuste fremtræden – hvad var det dog for en sælsom storby, der kom dem i møde! London uden nattens synd og dagens røg, en bleg, spøgelsesagtig by, en stad af grave.

Hvad mon de nu tænkte om den, og mon de egentlig vidste noget om dens pragt og dens skændsel, – om dens vilde,

flammehede glæder, dens ulvehunger, om hele dens væren og laden fra gry til kvæld? Måske den kun var et marked for dem, hvor de kunne sælge deres sager og allerhøjst opholde sig nogle timer uden at give sig nærmere af med den? Det var rart at se på disse folk, som de drog forbi. Plumpe, klodsede var de, men det var landet selv, der drog ind i byen. Han følte, at de levede sammen med naturen, og at den havde givet dem ro og ligevægt. Han misundte dem alt det, de ikke vidste.

Da han kom til Belgrave Square, var himlen blegblå, og fuglene kvidrede inde i haverne.

3

Da lord Arthur vågnede, var klokken 12, og middagssolskinnet strømmede ind i hans værelse. Han stod op og så ud af vinduet. En varmedis lå over byen, og hustagene skinnede som mat sølv. I anlægget dernede fløj nogle børn omkring som hvide sommerfugle, og gaden var fyldt af mennesker. Aldrig havde livet forekommet ham skønnere og det onde og hæslige fjernere.

Så snart han havde drukket en kop chokolade, skyndte han sig ind i badeværelset, hvor lyset strømmede rigt ind gennem onyxruderne, og vandet i marmorbassinet funklede med opalskær. Han dukkede sig helt ned i det friske og kølige vand, som om han ville have pletterne af et smudsigt minde vasket helt af, og da han stod op af badet, følte han sig næsten helt rolig.

Da han havde spist frokost, lagde han sig på en divan og tændte en cigaret. På kaminhylden stod, i en ramme af dejligt gammelt brokade, et stort billede af Sibyl Merton, sådan som han havde set hende første gang ved ballet hos lady Noel. Det lille fintformede hoved hældede lidt til den ene side, som om den slanke stængellignende hals havde ondt ved at bære en sådan skønhedens byrde; læberne var let skilte, og hendes drømmende blik lyste af ung og jomfruelig renhed. I sin bløde, løse dragt af *crépe-de-chine* lignede hun en lille tanagrafigur, og der var en klassisk ynde over hendes stilling og holdning.

Mens lord Arthur nu så på hende, blev han betaget af den grufulde medynk, som kærligheden fostrer. Han følte, at det

ville være svig og hæslig brøde at gifte sig med hende, når den blodige fordømmelse tyngede hans hoved, for hvorledes kunne der blive nogen lykke for dem, når han hvert øjeblik kunne blive stævnet til at opfylde den frygtelige spådom, der stod skrevet i hans hånd? En ting var sikker: giftermålet måtte udsættes. Så varmt han end elskede den unge pige, og uagtet han vidste, at hver berørelse af hende jog som en strøm af jublende glæde gennem ham, var han fuldkommen på det rene med, hvad der var hans pligt, og klar over, at han ikke var berettiget til at gifte sig, førend han havde fået det mord besørget. Når dét først var gjort, kunne han vel stå frem for alteret sammen med Sibyl Merton og lægge sit liv i hendes hånd uden rædsel. Så kunne han vel tage hende i sine arme i bevidstheden om, at hun aldrig ville komme til at blues over ham eller sænke sit hoved i skam over at bære hans navn. Det måtte gøres, og for begges skyld jo før, des bedre.

Mangen mand, der var i samme situation som han, ville måske have valgt opsættelsens eller kompromis'ets brede vej, men lord Arthur var for meget af en karakter til dette. Hans kærlighed til Sibyl var mere end forelskelse eller lidenskab; hun var for ham symbolet på alt godt og ædelt. Straks følte han en naturlig modvilje mod det, der krævedes af ham, men den gik snart over, fordi hans hjerte sagde ham, at det var ikke en forbrydelse men et offer, og hans forstand, at der slet ikke *var* anden vej. Han havde valget imellem at leve for sig selv eller for andre, og så frygteligt det hverv var, der var lagt på ham, vidste han, at egenkærligheden ikke skulle komme til at triumfere over kærligheden. Et sådant valg bliver vi alle stillet overfor engang – før eller senere i livet. For lord Arthur var det kommet

tidligt – heldigvis, inden hans sjæl var blevet anløbet af beregnende kynisme eller rusten af egoisme. Hvortil kom, at han ikke var nogen drømmer, ingen tøvende Hamlet, men en praktisk, handlekraftig mand med en god del sund fornuft.

Han havde nu fået den vilde, oprevne stemning fra den foregående aften rystet fuldkommen af sig, og det var næsten med en følelse af skam, han tænkte tilbage på sin forvildede vanken om i gaderne. Han kunne slet ikke fatte, at han havde været så tåbelig at rase og tage på veje overfor det uundgåelige, og det eneste, der nu pinte ham, var spørgsmålet om, hvem han skulle ekspedere ud af verden. Han havde ingen uvenner, og selv om han havde haft nogen, var det jo slet ikke øjeblikket nu til at tilfredsstille en personlig hævnlyst, han havde simpelthen en mission at udføre.

Han satte sig nu til at udfærdige en liste over sine bekendte og pårørende, og efter nøje overvejelse bestemte han sig for lady Clementina Beauchamp, en rar gammel dame i Curzon Street, en slags grandtante til ham. Han havde altid holdt meget af lady Clem, som hun almindelig kaldtes, og da han selv var meget formuende, kunne der ikke være tale om, at der i hendes død kunne blive noget moment af smudsig vinding for ham. Jo – det var slet ikke så galt! Jo mere han tænkte over sagen, des mere kom han på det rene med, at hun måtte være den rette, og da han følte, at enhver opsættelse ville være urigtig af hensyn til Sibyl, bestemte han sig til straks at træffe sine forholdsregler.

Allerførst måtte han jo nu have det i orden med kiromanten, og han satte sig straks til at skrive en anvisning på 100 pd., betalbar til mr. Septimus Podgers. Da han havde sendt sin

tjener hen til West Moon Street, telefonerede han efter sin vogn, klædte sig på og så endnu engang på Sibyls billede, idet han svor, at hvordan det så end gik, skulle hun aldrig få at vide, hvad han gjorde for hendes skyld.

Han lod vognen holde udenfor en blomsterforretning og gik ind og sendte Sibyl en pragtfuld kurv narcisser, og da han var kommet hen i klubben, bestilte han sig en lemonsquash og fandt i biblioteket et værk om gifte. Naturligvis var alt i retning af personlig overlast og vold ganske ude af betragtning, og lady Clementinas død måtte foregå på en måde, der ikke vakte for megen opsigt. Han skulle ikke have noget af at figurere som "helt" i et blodigt drama, og han tænkte også på Sibyls forældre. Det var folk af lidt gammeldags tænkesæt, der kunne måske finde på at modsætte sig giftermålet, hvis affæren fik karakter af skandale – omend han på den anden side følte sig ganske overbevist om, at hvis han fortalte dem hele sammenhængen, ville de være de første til at anerkende de motiver, der havde været afgørende for ham.

Følgelig var der al mulig anledning til at vælge gift, der virkede sikkert og roligt, og hvorved man ganske kunne undgå oprørende scener.

Nu var der den vanskelighed, at han ikke havde noget som helst kendskab til de forskellige slags gifte og deres virkning, og de håndbøger, han først fandt i klubbens bibliotek, gav ham kun ringe oplysning. De forskellige tekniske udtryk voldte ham også en del besvær, men endelig fandt han i et bind af *Erskines' Toxicology* et meget interessant og anskueligt afsnit om *aconitin*. Det lod til at være netop den gift, han havde brug for. Den var hurtigtvirkende – så at sige øjeblikkelig – fuldkommen

smertefri og fremstilledes i kapsler, der var meget lette at tage. Han noterede på sin manchet, hvor stor en absolut dræbende dosis skulle være, stillede bøgerne på plads og drev ned ad St. James Street til kemikerfirmaet Pestle & Humbeys butik. Mr. Pestle, som altid selv betjente de fine kunder, var lidt forbavset ved ordren og mumlede noget om, at giften kun måtte udleveres efter recept. Men da lord Arthur forklarede, at han havde en stor grand-danois, som han nødvendigvis måtte have livet af, da den viste tegn til begyndende hundegalskab, og han ikke ville overlade nedslagningen til andre, var mr. Pestle fuldkommen tilfredsstillet, komplimenterede lord Arthur for hans forbløffende kundskaber i toxikologi og lavede straks giften i stand.

Lord Arthur lagde kapslen i en køn lille bonbonæske, som han så i et vindue i Bond Street, kastede pilleæsken bort og kørte hen til lady Clementinas bolig.

"Nå, Deres Vidtløftighed," sagde den gamle dame, da han trådte ind. "Det var da godt, man engang kunne blive beæret med et besøg!"

"Kære lady Clem," sagde Arthur smilende, "jeg *har* virkelig aldrig et øjeblik til min rådighed."

"Nej, jeg kan nok tænke, at hele din dag går med at løbe omkring med frk. Sibyl for at købe hatte og snakke op ad stolper og ned ad vægge. Jeg kan ikke få ind i mit hoved, at det skal være så besværligt at blive gift. I *min* tid gjorde man ikke så stort et nummer ud af det."

"Kære tante Clem, jeg har virkelig ikke set Sibyl i de sidste 24 timer. Dameskrædderinderne og deres ligesindede har fuldstændig lagt beslag på hende."

"Ja naturligvis, og det er kun derved, du har fået tid til at komme og se til et gammelt grimt kvindemenneske som mig. Ja, jeg forstår nu ikke, at I mandfolk aldrig bliver klogere. Man har såmænd også begået dumheder for min skyld, og her sidder jeg nu som et gammelt gigtsvagt og gnavent væsen. Hvis det ikke var for den skikkelige lady Jansen, som sender mig alle de værste franske romaner, der er til at opdrive, kunne jeg såmænd slet ikke få tiden til at gå. Lægerne er jo ikke til andet end til at trække penge ud af lommen på folk; de kan ikke engang kurere min brystkrampe."

"Jamen jeg kommer netop med et middel mod den," sagde lord Arthur alvorligt. "Det er et vidunderligt middel, opfundet af en amerikaner."

"Jeg holder nu ellers ikke så meget af amerikanske opfindelser, Arthur, nej jeg gør ikke. Jeg har nylig læst nogle amerikanske historier, og det var noget slemt juks."

"Jamen, midlet her er skam ikke noget juks, tante Clem. Jeg forsikrer dig, det skal være ganske fortrinligt, og du må virkelig love mig at prøve det," sagde lord Arthur og tog æsken op af lommen og gav den gamle dame den.

"Ja, æsken er nydelig, Arthur. Vil du virkelig forære mig den, det var pænt af dig. Nå, og det er det vidunderlige lægemiddel? Det ser ud som et stykke konfekt, – jeg ta'r det med det samme!"

"Nej, nej, lady Clem, for Himlens skyld, gør dog ikke det," råbte lord Arthur og greb hende forfærdet om håndleddet, "det må du endelig ikke gøre. Det er et homøopatisk middel, og hvis du tager det, når du ikke netop lider af hjertekrampe, kan det

være ligefrem farligt. Vent til du får et anfald og tag det så, – så vil du få at se, at virkningen er forbavsende."

"Jeg kunne ellers have megen lyst til at tage det nu," sagde lady Clementina og holdt den lille kapsel med dens indhold af en dråbe aconitin op mod lyset. "Jeg er overbevist om, at det er udmærket, for sandt at sige, uagtet jeg afskyr læger, elsker jeg medicin. Nå, men så gemmer jeg den altså til mit næste anfald."

"Ja – hvornår tror du, det kommer," spurgte lord Arthur ivrigt. "Mon det vil vare længe?"

"Ja, forhåbentlig får jeg det ikke den første uges tid. Jeg havde et meget slemt anfald i går morges. Men man kan jo aldrig vide, *hvornår* det kommer."

"Men du er vis på, at du får et inden udgangen af denne måned …?"

"Ja, jeg er bange for det. Men hvor du er medfølende i dag, Arthur! Jeg tror virkelig, Sibyl har haft en heldig indflydelse på dig. Men nu må du gå, for jeg skal have et par kedsommelige mennesker, som ikke vil tale ondt om nogen, til middag her, og hvis jeg ikke får mig et blund forinden, vil det være mig umuligt at holde mig vågen under middagen. Farvel Arthur, hils Sibyl, og tusind tak for den amerikanske medicin."

"Ja, nu husker du at tage den, ikke sandt, tante Clem," sagde Arthur og rejste sig.

"Ja naturligvis, du dumme dreng. Det var virkeligt pænt af dig at tænke på mig, og hvis jeg vil have mere af det, skriver jeg til dig."

Lord Arthur gik derfra i udmærket humør. Han syntes, at en byrde var taget fra ham, og samme aften havde han en lang samtale med sin forlovede. Han fortalte hende, at han ganske

uformodet var blevet stillet overfor en yderst vanskelig situation, som æren og pligten bød ham at tage konsekvenserne af, og derfor måtte de opsætte deres bryllup, indtil han havde klaret sig ud af vanskelighederne og igen var en fri mand. Han bønfaldt hende om at stole på ham og ikke at nære nogen som helst ængstelse med hensyn til fremtiden. Det ville blive godt igen, hvis hun bare var en smule tålmodig.

Samtalen fandt sted i Sibyls hjem i Park Lane, hvor Arthur havde spist til middag, Sibyl havde været så sød og glad, og et øjeblik var lord Arthur lige ved at bukke under for fristelsen, skrive til lady Clementina efter pillen og holde bryllup, som om der slet ikke havde eksisteret nogen mr. Podgers. Men hans bedre jeg sejrede, og uagtet Sibyl grædende kastede sig om hans hals, svigtede han ikke.

Han blev hos Sibyl til hen imod midnat, trøstede hende og lod sig trøste af hende – og rejste næste morgen til Venedig efter at have skrevet et mandigt og frimodigt brev til sin svigerfader med en forklaring af sin bestemmelse om at opsætte brylluppet.

4

I Venedig traf han sin broder, lord Surbiton, der var kommet fra Korfu med sin yacht, og de to unge mænd tilbragte nogle fornøjelige dage sammen. De red hver morgen på lidoen, de gled op og ned ad de grønne kanaler i de sorte gondoler, de spiste til middag hos Florians og røg utallige cigaretter på piazzaen. Men lord Arthur var dog ikke helt glad. Hver dag gennemlæste han dødsannoncerne i "Times" i forventning om at finde meddelelsen om lady Clementinas død, men han blev stadig skuffet. Han begyndte at blive bange for, at der var tilstødt hende et eller andet, og han ærgrede sig over, at han havde hindret hende i at tage giften den dag, da hun havde haft så megen lyst dertil. Sibyls breve åndede vel både kærlighed og tillid, men der var en vemodig underklang i dem, og han fik ofte en fornemmelse af, at han var skilt fra hende for bestandig.

Da der var gået en 14 dages tid, var lord Surbiton led og ked af Venedig og bestemte sig til at sejle ned til Ravenna, hvor der skulle være god jagt. Arthur sagde først nej til at tage med, men endelig fik hans broder ham overtalt, og den 15. om morgenen sejlede de afsted i frisk nordøstlig kuling med en del sø. Sporten og friluftslivet virkede opmuntrende på lord Arthur, men omkring den 22. blev han urolig for, hvordan det var gået med lady Clementina, og til trods for broderens indvendinger rejste han med toget tilbage til Venedig.

Da han fra gondolen kom ind i hotellets vestibule, rakte portieren ham en hel bunke telegrammer. Lord Arthur rev dem ud af hånden på ham og skyndte sig at åbne dem. Jo, alt var

gået, som det skulle: Lady Clementina var død pludselig den 17. om aftenen.

Hans første tanke var Sibyl. Han sendte hendes straks et telegram om, at han ufortøvet kom hjem, gav sin tjener besked om at have kufferterne pakkede til aftentoget, betalte gondolieren fem gange så meget, som der tilkom ham og løb let om hjertet op på sit værelse. Her lå tre breve. Det ene var fra Sibyl, fuldt af kærlighed og tillid, det andet var fra hans moder, og så var der et fra lady Clementinas sagfører. Af dette fremgik det, at den gamle dame den 17. havde spist til middag hos hertuginden og henrykket alle ved sit vid og sin åndfuldhed, men ud på aftenen var hun taget hjem, idet hun klagede over, at hun begyndte at få lidt hjertekrampe. Næste morgen havde man fundet hende død i sin seng, – døden var øjensynlig kommet ganske blidt og smertefrit. Der var straks sendt bud efter lægen, sir Mathew Reid, men der havde selvfølgelig ikke været noget at gøre, og den gamle dame skulle begraves den 22. Et par dage før sin død havde hun gjort testamente, ifølge hvilket det lille hus i Curzon Street tilfaldt lord Arthur tilligemed hele hendes bohave, malerier og øvrige ejendele, med undtagelse af en samling miniaturmalerier, som hendes søster skulle have, og et ametystcollier, som hun havde tiltænkt Sibyl Merton. Det hele var ikke så overvættes meget værd, men sagføreren bad indtrængende lord Arthur komme tilbage snarest muligt, da der var en mængde regninger, som skulle betales, og lady Clementina aldrig havde ført ordentligt regnskab.

Lord Arthur var meget rørt over, at lady Clementina havde tænkt så venligt på ham, og det slog ned i ham, at mr. Podgers

havde ikke så lidt at svare for. Men hans kærlighed til Sibyl overskyggede enhver anden følelse, og bevidstheden om, at han havde gjort sin skyldighed, gav ham fred og ro i sindet. Da han nåede banegården i London, var han fuldkommen lykkelig.

Familien Merton modtog ham overordentlig venligt. Han måtte love Sibyl, at der ikke mere måtte komme noget imellem dem, og brylluppet blev fastsat til den 7. juni. Livet syntes ham på ny lyst og skønt, og han fik sit gamle gode humør tilbage.

En dag nogen tid efter gik han sammen med Sibyl og lady Clementinas sagfører hen til den gamle dames hjem, hvor de snart var travlt i gang med at brænde gamle blegede breve og undersøge skuffer med gammelt skrammel. Sibyl var meget optaget af det og meget rørt over alle disse gamle minder, og med et udbrød hun: "Nej se Arthur, *er* den ikke henrivende!"

"Hvad er det, min ven," spurgte Arthur og så smilende op fra et gammelt brev.

"Det er denne yndige bonbonæske. Det er vistnok gammelt hollandsk arbejde; må jeg ikke have den? Ametysthalsbåndet tager jeg såmænd alligevel ikke på, førend jeg bliver over de 80."

Det var æsken, Arthur havde lagt kapslen med giften i.

Lord Arthur fo'r sammen og mærkede, at han blev lidt varm i kinderne. Han havde næsten glemt, hvad han havde gjort, og det faldt ham ind, at det var et mærkeligt træf, at Sibyl, for hvis skyld han havde gennemgået al denne sjælekval, skulle være den første til at minde ham om det.

"Ja vist må du have den Sibyl, – jeg har forresten selv givet stakkels gamle Clementina den."

"Tak Arthur, og må jeg også have det stykke konfekt, der ligger i den? Jeg havde forresten ikke tænkt mig, at lady

Clementina holdt af slikkeri; det troede jeg, hun var alt for begavet til."

Lord Arthur blev bleg som et lig, og en frygtelig tanke jog gennem hans hjerne: "Konfekt, siger du, Sibyl, hvad mener du?" sagde han langsomt med tyk stemme.

"Der ligger et stykke i æsken, det er såmænd det hele. Det ser så gammelt og støvet ud, så det kunne aldrig falde mig ind at spise det … Men hvad er der dog i vejen med dig Arthur, du er jo ganske bleg!"

Lord Arthur styrtede hen til hende og greb æsken. Ja, der lå den lille ravfarvede kapsel med giftdråben. Lady Clementina var altså død en naturlig død.

Denne opdagelse var næsten for meget for ham. Han kastede kapslen i kaminen og sank med et fortvivlelsens suk om på en sofa.

5

Familien Merton var meget ilde berørt ved denne gentagne opsættelse af brylluppet, og lady Julia, som allerede havde bestilt sin kjole, gjorde alt, hvad der stod i hendes magt, for at få Sibyl til at hæve forlovelsen. Men så meget Sibyl end holdt af sin moder, lod hun sig ikke rokke; hun havde givet Arthur sit ord, og hun følte, at hendes liv var intet uden ham. Det tog lord Arthur flere dage at komme over den grufulde skuffelse, og hans nerver var en tid lang fuldstændig oprevne. Hans jævne, sunde forstand gjorde sig imidlertid snart gældende og sagde ham, hvad han havde at gøre: da det var slået fejl med giften, var det naturligt at gøre et forsøg med dynamit eller et andet sprængstof.

Følgelig gennemgik han på ny listen over sine venner og slægtninge, og efter nøje overvejelse bestemte han sig til at sprænge sin onkel, biskoppen af Chichester i luften. Hs. Højærværdighed, som var en meget lærd og højt kultiveret mand, havde en sand lidenskab for ure og havde en pragtfuld samling af sejrværker lige fra det 15. århundrede til nutiden. Det faldt straks lord Arthur ind, at denne hans onkels passion gav ham udmærket lejlighed til at udføre sit forehavende, men det stod ham ikke klart, *hvordan* han skulle få fat i en helvedesmaskine. Vejviseren gav ham ret naturligt ingen oplysning på dette område, og at henvende sig til opdagelsespolitiet ville jo næppe være hensigtsmæssigt.

Imidlertid kom han pludselig til at tænke på en af sine bekendte, en ung russisk revolutionsmand ved navn Rouvaloff,

som han for nogen tid siden havde truffet hos lady Windermere. Det hed sig, at grev Rouvaloff skrev på et værk om zar Peter den Store og opholdt sig i England for at studere kildeskrifter vedrørende zarens ophold her som skibstømrer, men der var i virkeligheden ingen, der tvivlede om, at han var rød revolutionær, og at det russiske gesandtskab ikke så med blide øjne på hans nærværelse i London. *Han* måtte netop være den rette mand at henvende sig til, tænkte lord Arthur, og en morgen kørte han ud til hans bolig i Bloomsbury for at bede ham om vejledning og hjælp.

"Nå, så De har bestemt Dem til at give Dem den aktive politik i vold," sagde grev Rouvaloff, da lord Arthur havde fremført sit ærinde. Men lord Arthur, hvem det i alle forhold var imod at sejle under falsk flag, følte sig forpligtet til at vedgå, at han ikke i fjerneste måde interesserede sig for sociale spørgsmål, men at han simpelthen havde brug for en helvedesmaskine "for at ordne et familieanliggende", der ikke vedkom andre end ham selv.

Grev Rouvaloff så et øjeblik forbavset på ham, men da det åbenbart var alvor, skrev han en adresse på en stump papir, satte sine forbogstaver under det og rakte lord Arthur det tværs over bordet: "Chefen for opdagelsespolitiet ville give ikke så lidt for at kende *den* adresse," sagde han.

"Ja, han skal nu ikke få den," sagde lord Arthur og lo. Han trykkede varmt den unge russers hånd, løb ned af trappen, læste adressen på papirlappen og gav kusken ordre til at køre til Soho Square.

Her sendte han vognen bort, gik ned ad en sidegade og kom til en plads, der kaldes Bayles Court. Herfra kom han gennem

en portåbning ind i en lukket smøge, der åbenbart hovedsagelig var optaget af et vaskeri, eftersom en række tøjsnore med vasketøj var spændt fra den ene side til den anden. Han gik helt ind til enden af smøgen og bankede på en lille grønmalet dør. En mængde ansigter kom til vinduerne, og efter nogle minutters forløb blev døren lukket op af en ikke videre hyggelig fyr, som på meget mangelfuldt engelsk spurgte lord Arthur, hvad han ville. Lord Arthur rakte ham papiret, og da manden havde set på det, nikkede han og bød lorden ind i et skummelt værelse. Et øjeblik efter kom hr. Winckelkopf, som han kaldte sig her i landet, bumsende ind i værelset med en meget smudsig serviet bundet om halsen og en gaffel i hånden.

"Grev Rouvaloff har givet mig en introduktion til Dem," sagde lord Arthur og bukkede, "og jeg ville gerne tale et par ord med Dem om et forretningsanliggende. Mit navn er Smith – Robert Smith – jeg kunne måske få Dem til at skaffe mig et ur med eksplosionsindretning?"

"Det er mig en glæde at se Dem her, lord Arthur," sagde den lille tysker med en gemytlig latter. "De skal såmænd ikke se så forskrækket ud, det hører med til min håndtering at kende alle mennesker, og vi har truffet hinanden engang hos lady Windermere. Jeg håber, Hds. Nåde har det godt! Har De noget imod at tage plads, mens jeg spiser færdig. Her er en udmærket postej, og mine venner er så elskværdige at sige, at min rhinskvin er bedre end den, de får ved de tyske gesandtskabsmiddage." – Manden snakkede og lo ustandseligt, og inden lord Arthur var kommet sig af sin overraskelse, fandt han sig selv siddende ved bordet i bagværelset med et glas ædel marcobrunner foran sig.

"Ure med eksplosionsindretninger egner sig ikke rigtig for eksport," sagde hr. Winckelkopf. "Selv om de kommer velbeholdent gennem toldvæsenet, så er toggangen jo så uregelmæssig, at de tingester tit går af, inden de når bestemmelsesstedet. Men hvis De ønsker et til hjemmebrug, kan vi skaffe Dem et ganske udmærket med garanti for, at De vil blive tilfreds med resultatet. Må jeg spørge Dem, hvem er det bestemt for? Hvis det er for politiet eller nogen i forbindelse med opdagelsesdepartementet, er jeg bange for, at jeg ikke har noget at tilbyde Dem. De engelske opdagere er i virkeligheden vore bedste venner, og det er min erfaring, at vi kan gøre, *hvad* vi vil under dækning af deres stupiditet; – jeg ville vanskeligt kunne undvære nogen af dem."

"Jamen jeg forsikrer Dem, min forretning har ikke det mindste med politiet at gøre. Urværket er bestemt for biskoppen af Chichester."

"Nej virkelig! Jeg havde aldrig tænkt mig, at De havde så udpræget et standpunkt overfor religionen, lord Arthur; – det er sjældent hos unge mænd i vor tid."

"Jamen De overvurderer mig vistnok også, hr. Winckelkopf," sagde lord Arthur og rødmede. "Det har slet ikke noget med religiøse standpunkter at gøre."

"Nå, det er en ganske privat historie?"

"Ja, *ganske* privat!"

Hr. Winckelkopf trak på skuldrene, gik ud af værelset og kom lidt efter tilbage med en rund kage af dynamit omtrent af størrelse som en 2-øre og et pænt lille fransk taffelur prydet med en gruppe forestillende Friheden, der træder despotismens hydra i støvet.

Lord Arthurs ansigt strålede, da han så uret; "det er *netop*, hvad jeg behøver, men vis mig nu, hvordan man får det til at gå af."

"Ja det er *min* hemmelighed", sagde hr. Winckelkopf og betragtede sin opfindelse med berettiget stolthed. "Sig mig, når De vil have den til at eksplodere og jeg skal stille apparatet til det."

"Lad os se, – i dag er det tirsdag. Hvis De kunne sende uret med det samme …"

"Nej, det er umuligt, lord Arthur; jeg har en del uopsætteligt arbejde for mine venner i Moskva … men det kan være, at jeg kan få det ekspederet i morgen."

"Jamen, det vil også være fuldkommen tidsnok," sagde lord Arthur høfligt, "blot det bliver afsendt i morgen aften eller torsdag morgen. Vi kan måske sætte fredag kl. 12 præcis som tidspunktet for eksplosionen? – Biskoppen er altid hjemme på den tid."

"Fredag kl. 12," gentog hr. Winckelkopf og noterede det ned i en stor journal på skrivebordet.

"Så var det kun," sagde lord Arthur og rejste sig, "betalingsspørgsmålet. Tør jeg spørge, hvor meget er jeg Dem skyldig?"

"Å, det er jo en ren ubetydelighed, lord Arthur; det er såmænd ikke værd at tale om. Se for dynamitten bliver det 7 sh. 6 d., for uret kan vi sige 3 pd. 10 sh., og fragten beløber sig vel til 5 sh. Det har kun været mig en glæde at kunne gøre en af grev Rouvaloffs venner en lille tjeneste."

"Jamen Deres ulejlighed, hr. Winckelkopf?"

"Lad os dog ikke tale om det! Det har været mig en fornøjelse, og jeg arbejder desuden ikke for penge. Jeg ofrer mig ganske for min kunst!"

Lord Arthur lagde 4 pd. 2 sh. 6 d. på bordet, takkede den lille tysker på det varmeste, sagde høfligt nej tak til indbydelse til en lille anarkist-te til om lørdagen og skyndte sig ud af huset.

De to følgende dage var han i en stærkt ophidset stemning, og hans nervøsitet var på kogepunktet, da han fredag ved 12-tiden kørte hen til klubben for at afvente begivenhedernes gang. Eftermiddagen igennem så han portneren klistre bureaunyhederne op på tavlen. Telegrammer om væddeløbs- og kapsejladsresultater, børsnoteringer, kedsommelige uddrag af parlamentsreferater osv. Da aftenaviserne kom ved firetiden, bemægtigede han sig *Pall Mall Gazette*, *Globe*, *Echo* og et par andre blade og skyndte sig med dem ind i biblioteket – til stor ærgrelse for oberst Goodchild, som skulle have læst samtlige blades gengivelse af en tale, han om formiddagen havde holdt i Mansion House om et sydafrikansk missionsspørgsmål.

Men der stod ikke det mindste om biskoppen af Chichester i bladene, altså måtte attentatet være mislykkedes. Det var et frygteligt slag for lord Arthur, som aftenen igennem følte sig ganske lammet. Næste dag gik han hen til hr. Winckelkopf, som flød over af undskyldninger og tilbød at levere et andet ur ganske gratis og med en ekstra nitroglycerinladning til indkøbspris. Men lord Arthur havde mistet al tiltro til eksplosionsstoffer, og hr. Winckelkopf indrømmede da også, at alting blev i den grad forfalsket i vore dage, at selv dynamit var vanskeligt at få fat på i nogenlunde ren tilstand. Det kunne jo også være, at der havde været lidt i vejen med mekanismen, og

at den kunne gå af endnu. Man havde oplevet flere af den slags tilfælde. Således havde han engang sendt et barometer til militærguvernøren i Odessa; det skulle være gået af i løbet af 10 dage, men først 3 måneder efter gjorde det sin skyldighed. Ganske vist gik det kun ud over guvernørens stuepige, som blev sprængt i luften, mens guvernøren selv slap, fordi han slet ikke var i byen på det tidspunkt, men det beviste i alt fald, at dynamit var et ganske kraftigt ødelæggelsesmiddel, fuldt ud anvendeligt, når blot eksplosionsmaskineriet ikke kom i uorden.

Lord Arthur fandt straks nogen trøst i disse udviklinger og gik endnu et par dage i håb, men den endelige skuffelse lod ikke længe vente på sig. Tirsdag morgen kaldte hans moder ham ind i sit påklædningsværelse og viste ham et brev, hun lige havde fået fra biskoppens.

"Jane skriver egentlig udmærkede breve," sagde hun, "du må læse det Arthur, det er lige så underholdende som en novelle."

Og Arthur læste brevet, der lød sådan:

> Kære tante!
>
> Tusind tak for bomuldsflonellet til pigerne på "hjemmet". Jeg er ganske af samme mening som du, at det er urimeligt af de mennesker at stille fordringer om at få fikse og klædelige sager, men alle er jo så radikale og irreligiøse i vore dage, så det er fuldkomment umuligt at få dem til at indse, at de ikke skal klæde sig som folk af de bedre klasser. Ja, hvad skal det blive til? Som fader ofte siger i sine prædikener: vi lever i vantroens tidsalder.
>
> Vi har forresten moret os sådan over et ur, som en anonym beundrer sendte fader i torsdags. Det kom i en

trææske som banemærkepakke fra London, og fader siger, at det må være sendt fra en eller anden, der har læst hans prædiken om "Frihedens Farer", for der var en kvindelig figur på med frihedshuen på hovedet. Det blev altså pakket ud og sat hen på kaminhylden, for det var såmænd rigtig nydeligt, men så i fredags, netop som det slog 12, hørte vi en surrende lyd fra det, der kom lidt røg ud fra fodstykket og frihedsfiguren faldt ned. Moder blev helt forskrækket, men vi andre kunne ikke lade være med at le, for det så så latterligt ud. Det viste sig nu, at det var et slags vækkeur, og når man anbragte lidt knaldsats og krudt under en lille hammer og stillede uret på en bestemt måde, kunne man få det til at gå af når som helst. Hvad meningen er med det, ved vi ikke, men nu har Reginald fået det og laver eksplosioner med det i skolestuen hele dagen …, det må vel være en eller anden londonernyhed, der er jo så mange attraps og den slags.

– Nu skal jeg ned på "hjemmet", og der læser jeg dit brev højt, kære tante. De har godt af at få at vide, at det er utilstedeligt – i alt fald under deres forhold – at bekymre sig om, hvad de skal være iført, da der dog er så mange andre, langt vigtigere spørgsmål. – Det er forresten sandt, husk at fortælle os i dit næste brev, om de store hatte fremdeles holder sig i London, eller om Mary og jeg hellere skulle bestemme os for toques. Plisserede nederdele er vel fremdeles dagens løsen. – Nå, nu kommer Reginald og fortæller, at han har fået det ny ur til at lave en brillant eksplosion, men fader vil ikke mere have det i huset, selv

om han er smigret ved at have fået sendt det, da det jo utvivlsomt har en eller anden allegorisk betydning.

Mange kærlige hilsener fra os alle, kære tante, ved din hengivne niece

Jane.

P.S. Husk at give os besked om hattene.

Lord Arthur så så alvorlig og ulykkelig ud, mens han læste brevet, at hans moder uvilkårlig brast i latter: "Men Arthur dog, synes du egentlig, der er grund til at sætte et bedemandsansigt op over det brev; – det var da forresten en pudsig historie med det ur!"

Arthur smilede anstrengt, kyssede sin moder og gik op til sig selv, hvor han kastede sig på en sofa og holdt hænderne for øjnene. Så var det altså igen mislykkedes totalt for ham. Nu havde han *to* gange gjort, hvad han kunne, for at begå dette mord, og lige vidt var han. Hvad skulle han gøre? Måske han alligevel burde hæve sin forlovelse, – det ville vel være et hårdt slag for Sibyl, men hun rettede sig vel igen. Og han selv, – ja, der var vel nok krig et eller andet sted, hvor han kunne slippe af med livet, det liv, som blot var en byrde. Nu ville han lade skæbnen selv om det. Han ville ikke røre en finger mere for at imødekomme den.

Hen ad aften klædte han sig på og gik hen i klubben, hvor han traf sin broder og nogle fælles bekendte. De tvang ham til at spise middag sammen med dem, men så snart han kunne, gik han fra dem. Da han forlod klublokalerne, rakte portieren ham et brev. Det var fra hr. Winckelkopf, som bad ham se indenfor med det første, da der lige var kommet en ny opfindelse, en

paraply, som eksploderede, når man slog den op. Om det ikke skulle være noget for ham?

Lord Arthur rev brevet i stumper. Han havde fået nok af de løjer. På må og få drev han ned mod Themsbredden, satte sig på en bænk og blev siddende i timevis. Månen tittede gennem en manke af flossede skyer, som var det et løveøje, og stjernerne sprang frem som guldstøv på den mørke himmelhvælving. Nu og da gled en båd forbi ude på strømmen, og banesignalerne skiftede fra rødt til grønt, mens togene raslede hen over jernbanebroen. Efter nogen tids forløb drønede tolvslagene fra Westminsters tårn, og selve natten syntes at skælve under slagene. Så svandt lysene i sporvognene lidt efter lidt, og byens brølen blev svagere og svagere.

Da klokken slog 2, rejste han sig og gik hen ad Blackfriarsbroen til. Hvor uvirkeligt det dog så ud alt sammen! Husene på den anden side af floden så ud, som om de var bygget op af lutter mørke, og St. Pauls kirkens uhyre kuppel stod som en sort boble op i natten.

Da han kom hen i nærheden af Cleopatras nål, så han en mand stå og læne sig ud over brystværnet, og da kom nærmere, så manden op, og skæret fra en lygte faldt over hans ansigt.

Det var mr. Podgers, kiromanten! Det var ikke til at tage fejl af, dette fede, laskede ansigt, guldbrillerne, det vage smil og den tykke, sanselige mund.

Lord Arthur standsede, en glimrende tanke tændtes i hans hjerne, og sagte listede han sig hen bag ved manden. Et sekund efter havde han fat i mr. Podgers korte ben og vippede ham ud i floden. En dump ed, et plask, og alt var stille. Lord Arthur så ængstelig ud efter manden, men der var intet andet at se end en

høj hat, der hvirvledes rundt af strømmen. Så forsvandt også den. En gang bildte lord Arthur sig ind, at han så kiromantens tykke skikkelse arbejde sig hen i retning af slæbestedet, og en syg fornemmelse af igen at have handlet forgæves krøb igennem ham, men da månen i det samme kom frem, så han, at der intet var. Endelig havde han da opfyldt sin forpligtelse overfor skæbnen! Han sukkede dybt, og Sibyls navn kom over hans læber.

"Har De tabt noget, hr.?" sagde pludselig en stemme bag ham.

Han vendte sig og så en politibetjent med en lygte.

"Nej, det var såmænd ikke noget af betydning, betjent. Godnat," svarede han smilende, og da en droske i det samme kom forbi, kaldte han på den, steg ind og kørte hjem.

I de første dage herefter svingede hans stemning mellem håb og frygt. Der var øjeblikke, da han næsten ventede at se mr. Podgers træde ind i værelset, men han sagde til sig selv, at så ubarmhjertig kunne skæbnen alligevel ikke være. To gange gik han hen til kiromantens bopæl i West Moon Street, men kunne ikke få sig selv til at ringe på. Han længtes efter vished, men var bange for den.

Endelig *fik* han da vished. Han sad i klubben og hørte åndsfraværende på sin broders beretning om den sidste nyhed på "Gaiety", da tjeneren kom ind med aftenaviserne, og næppe havde han åbnet "St. James Gazette", før hans blik faldt på overskriften

En kiromants selvmord.

Han blev bleg af spænding og forsøgte at læse videre. Der stod:

I går morges fandt man liget af mr. Podgers, den bekendte kiromant, skyllet i land på flodbredden i Greenwich. Den forulykkede havde været savnet i nogle dage, og i kiromantkredse var man begyndt at blive urolig for hans skæbne. Han har antagelig berøvet sig selv livet i en sygelig sindsstemning forårsaget ved overanstrengelse. Han havde netop fuldført et større værk om den menneskelige hånd, hvilket må imødeses med megen interesse.

Den afdøde var 65 år gammel, han efterlader ikke familie.

Lord Arthur styrtede ud af klubben med avisen i hånden til uhyre forbavselse for sine omgivelser. Da han kom hen til Park Lane, fik Sibyl øje på ham fra sine vinduer, og det slog straks ned i hende, at han kom med godt nyt. Hun løb ham i møde, og da hun så hans ansigt, forstod hun, at alt var i orden.

"Lille Sibyl, nu holder vi bryllup i morgen," sagde han.

"Å, du dumme dreng, det kan vi jo ikke, – bryllupskagen er jo ikke engang bestilt," svarede Sibyl og lo gennem tårer.

6

Da brylluppet stod 3 uger senere, var kirken fyldt af en udsøgt forsamling, biskoppen af Chichester holdt en meget blomstrende tale. Og alle var enige om, at de aldrig havde set et kønnere par. De var forresten meget mere end kønne – de var lykkelige, og lord Arthur fortrød ikke, at han fur Sibyls skyld havde underkastet sig de hårde prøvelser.

Et par år efter besøgte lady Windermere dem i deres hjem på landet. Hun sad og så på deres to nydelige børn, en dreng og en pige, der legede i solskinnet, og med et tog hun lady Arthurs hånd i sin og spurgte: "Er du nu lykkelig, Sibyl?"

"Ja, lady Windermere, det er jeg da rigtig nok. Er De ikke det?"

"Jeg har ikke tid til at være lykkelig, Sibyl. Jeg synes altid godt om det menneske, hvis bekendtskab jeg har gjort sidst, men i reglen bliver jeg ked af folk, så snart jeg har lært dem at kende."

"Men er De da ikke glad ved Deres 'løver', lady Windermere?"

"Å jo, løver kan være meget gode i én sæson, men så snart de har fået deres manker klippet, er de ikke til at holde ud. Og så snart man er venlig imod dem, opfører de sig dårligt. Kan du huske denne skrækkelige mr. Podgers? Han var en rædsom svindler. Nå, det vidste jeg naturligvis, og selv da han ville låne penge af mig, bar jeg over med ham, men da han begyndte at gøre kur til mig, var jeg færdig. Han har ligefrem fået mig til at hade kiromanti. Nu har jeg kastet mig over telepati, – det er også meget morsommere."

"De må ikke sige noget ondt om kiromanti her i huset, lady Windermere; det er det eneste emne, Arthur ikke vil have, man driver gæk med. Det tager han fuldkommen alvorligt."

"Tror han da virkeligt på det, Sibyl?"

"Spørg ham selv, lady Windermere, der kommer han." Og ned ad havegangen kom Arthur med en stor buket gule roser i hånden og børnene hoppende omkring sig.

"Lord Arthur!"

"Ja, lady Windermere?"

"Er det sandt, at De tror på kiromanti?"

"Ja, naturligvis gør jeg det!"

"Men, hvorfor dog?"

"Fordi jeg skylder den mit livs lykke."

"*Hvad* skylder De den?"

"Sibyl," svarede han og rakte sin hustru roserne, mens han så hende ind i hendes violblå øjne.

"Sikke noget vrøvl," gispede lady Windermere. "Jeg *har* da aldrig hørt mage til vrøvl!"

Om "Lord Arthur Saviles forbrydelse"

Forfatter: Oscar Wilde (1854-1900).
Org.udgave: *Lord Arthur Saviles Crime* i *The Court and Society Review*, London maj 1887.
Denne udgave baseret på: *Lord Arthur Saviles Forbrydelse*, i *Gads Danske Magasin* 1908-9 s. 755-772. Oversætteren er ikke oplyst
Redigeret af: Kim N. Jensen.

ISBN 978-87-7628-079-6
2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-290-6 (Ølstykke 20213).

© 2024 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk